

Fire smukke Piger.

En Friervise.

Frier have alle Piger
Gjerne vil jeg melde dem,
De have nok at tale, siger:
Søndags-Frihed til dem send
∴ Kom Piger, kom, o kom og tag
Noget af dette mit Friervrag. ∴

Jevnlig paa Døren banker hver Aften
En Skoleholder og en Sergeant,
Dertil en gammel Lystøber,
En Kjøbmands Søn og en Musikant.
∴ Af dem jeg mange Løier har,
Thi jeg blot holder dem for Nar. ∴

V box 27:786

Nede i Porten stander hver Aften
Mandsfolk i store Hobetal,
Længselsfuldt vanter deres Tanter,
At jeg ned til dem komme skal.
.: Engang imellem gaar jeg derned,
Strax tale de om Kjærlighed. .:.

Gaar jeg paa Gaden, glør og glaner
Mandsfolk i store Hobetal;
Alle før mig sig bukker og skraber,
Jeg kneiser stolt, ufigelig.
.: Hvis de mig ei til Rone saar,
Tror jeg de rent fra Forstanden gaar. .:.

Nede i Byen bor en Slagter,
Han har en Søn som har mig kjær;
Paa Herrens Gaard der bor en Forpagter,
Han sukker hver Gang han mig ser.
.: O jeg ved mange, mange fler,
Som sukker hver Gang de mig ser. .:.

Jeg havde visselig faaet en Keiser,
Hvis jeg blot bare dertil var født;
Det var noget mere end en Sveitser,
Som her forleden bød sig til.
.: Thi jeg er smuk og rig og fin
Og har et lidet Pengefrin. .:.

(Egen Melodi).

Der vorte en Lilje op i Dalen,
En deilig Blomster-Terne der oprandt,
Jeg standsede og saa paa denne Terne,
Til Taarerne paa Rinden de randt.

Lille Bennen har mig overgivet,
Fordi jeg saa fattig er her.
Derfor saa maa hun søge sig en anden,
En anden som rigere er.

Nei ingen stor Rigdom har jeg arvet,
Nei ingen stor Rigdom har jeg faa't;
Blot Herren gir mig Hilsen og Føden,
Se da har jeg Rigdomme nok.

Mange have Rigdom her i Verden,
Endog af det rødeste Guld;
De saar jo ikke mere efter Døden
End en Svøbedug og 3 Stuffer Muld.

Min Fader og min Moder ere døde,
De levnedes saa lidet efter sig!
Derfor saa maa jeg slide og slæbe
Og komme ud paa vildeste Sti.

Lazarus var nu saa fattig,
I Verden led jo stor Trang,
Han fik ingen kostbar Begravelse;
Men Englene i Himmelen de sang.

Adjo, Farvel, min utro Fliska!
Adjo, Farvel, min utro Ven,
Vi samles aldrig mere her i Verden,
Kan hælde hos Gud i Himmelen.

Kjærlighedsviser.

I Dalen ved Haabet der vinker en Mø
I Ungdommens Dage en Rose saa rød;
Hun eter et Hjerter, der evigt skal slaa.
Min deilige Pige, som der monne gaa.

I Dalen ved Haabet vi vandred' saa tidt,
Hvor Maanen og Stjernerne tindred saa blidt.
Der gav vi hverandre vort Hjerter og Haand
For evigt at knytte vort Kjærligheds Baand.

Jeg reiste fra Fader, fra Moder og Hjem,
Bist aldrig i Verden forglemmer jeg dem,
Og aldrig forglemmer jeg Eden jeg svor,
Ei heller den Dal, hvor min Elskede bor.

At kjæreste Pige, agt vel paa mit Ord,
Vi Alle maa blive til sorteste Jord;
Saalænge som Hjertet og Pulsen kan slaa,
At elske en Anden jeg et kan formaa.

At kjæreste Pige, agt vel paa mit Ord,
Vi Alle maa blive til sorteste Jord;
Hvor glad og hvor lykkelig er ikke den,
Som her udi Verden kan have en Ven.

[Bøgh, Erik]

De to Drosler.

To Drosler sad paa Bøgekviist;
To gamle Venner var de vist;
Med Sorg i Sind saa taus de sad
Fordi de skulde skilles ad.

Saa sang de begge to en Sang,
Der sørgeligt i Skoven klang,
De sang da høit, I fjerne Vo
Mit Hjerte aldrig finder No.

En fløi mod Vest og En mod Best,
Den Stund nu var en Sorgensfest;
En fløi mod Vest og En mod Ost,
Farvel, Farvel! foruden Trøst.

Ad Aare de paa samme Gren
Hinanden sandt foruden Meen
De sang da høit, Min elskte Ven,
Saa sees vi dog engang igjen.

Dg nu ei mer at skilles ad;
De fulgte med hinanden glad,
De byggede sig en Rede tæt,
Hvor nu de leve noksaa net.

De Drosler, der hinanden sandt,
Ja, tro mig, Venner, det er sandt,
At naar man elsker høit sin Ven,
Saa træffer man ham nok igjen.

Naar fra en Ven du skilles maa,
Da bed til Gud, det Dig maa gaa,
Som det med disse Drosler gik,
Der dog tilsidst hinanden fik.

Pris 10 Øre.

Købt hos B. G. Strøm. Nøllergaden Nr. 7.

[Kra] u. a.